

sós hagymás borsos babéros lében lassú tűzön majdnem rogyásig tudom fül bőr farok is de nekem ezek valahogy nem kellenek talán kis füstölt hús még az bronzosabbra húzza az egészet és zaklat a fej csak hát a sárga fogak meg az az árva kiszúrt szem őket kellene valahogy elkerülni s fazékba a nagy bőrös pofát majd zsírhalászás után zöldségre kaporra főtt tojásra szedett pedig többször elmondtam már jó-jó de lelkem igen puritán végül arányos adagokat mert a struktúra miatt a tállak szebbek a nekilaposodott egyenetlen kupacokat görgető tepsinél paprika pirosát csak diszkréten erős tormát mellé puha kenyeret s majd feledém a ritmusosan készített anyagban zselatin nem lehet jön az a sok csontból míg remegve nyúlik a megereszkedett hám te csak egyél hisz mögötted már gyülekeznek a fekete varjak s mint kiforgatott temető a morzsás asztal e kéjes tor után

Horváth Péter

OM

Béresné fejen áll

Rájönni valamire?

Felfogni?

Megérteni?

Öröm.

(Túl száraz így. Ha nem vagy ráhangolva: érdektelen.)

De akkor hogyan? Vagy előbb: mit? Ki vagyok én? Mi ez? „Olthatatlan” kíváncsiság?

Reflex? Igaz – hamis. Játsszuk ezt!

Nem volt túl épületes látvány, ugyanakkor volt benne valami lélegzetelállító. Valami egészen rendkívüli. Valami nagyon ígéretes. Valami *más*. Béres úr a félig behajtott szobaajtó résén át pillantotta meg. Állt kukán, odaszögezve. Felesége tenyérynői papucsát viselte. A papucs sarka vágta a talpát. Állt az ajtó mögött, pizsamában, maharadzsai frottírköntösében, valami könyvekkel a hóna alatt. Orrán a szerkesztői pápaszem, kezében teli kávécsésze.

(Igaz.)

Nem akart hinni a szemének.

(Hamis. Mert akart. De milyen mondat ez: akart hinni a szemének?)

Na, jó.

A kétszemélyes családi ágy mellett nyitott jógakönyv hevert a szőnyegen. (Igaz.) Béresné feje – istenem, azt a bőbitásat! Csirkefej tyúknyakon. Sosem volt sok haja. A nő – álmunkban hajzuhatag. A Béresné zuhataga...! (Környezetemben minden olyan férfi, akit saját bevallása szerint a fekete, vékony nők izgatnak, szőke teltkarcsút vesz feleségül. A szőkék iránt lelkesek viszont barnát választanak élettársul.) Béresné vörö-

sesszöke volt. (Hamis.) Pontosabban ilyenre festette a haját, amióta őszielni kezdett. (Hamis. Nem kezdett őszielni, csupán néhány ezüstszínű szál keveredett a barnák közé.) Rövidre nyíratva, hadd éljen a tarkó, a bolyhos nyakszirt, tavaszi pitypang. Helyes frizurái voltak, modernek. Jól álltak neki, ha ő maga jól állt. Most viszont a tépett, szinte semmi hajzat némely csomója az izzadt fejbőrre tapadt, más csomózatok elfelé állottak a fejtől, amely a szőnyegen heverő nyitott jógakönyv mellett... Nincs ige.

Egyébiránt a fej, ha elmúlt ötvenéves, egyre gyakrabban mutatja arc helyett a csupasz koponyát. Talán a fogak miatt? A fogazat... Hol van már az ifjúság édes tejfoga? Hol a fehér gyöngysor, az üde? A fog zománca sárgul, s a fogtestben „szaporodik az idegen anyag”. A járomcsonton megfeszül a bőr, az orr megnőni látszik, az áll már korántsem szelíd.

Fent, ahol a Béresné fejének kellett volna lennie, most aprócska lábfeje spiccelt, lakozott lábkörmei parázslottak: tíz kicsi szem. Lejjebb, a nyaka és a vállá helyén még mindig formás vádlija és ékszerdobozba illő térdecskéje remegett. Delnőhöz illő combja, amely jóval vastosabb és puhább volt a karcsú lábazat ígéreténél, most a párnás derék magasságában töltötte ki a teret. Tengernyi csípeje, amely hosszú évek során nyerte el véglegesnek még mindig nem nevezhető mostani kiterjedését, s amelyet Béres úr nappal rosszálló jelzőkkel illetett, hogy aztán éjszaka mámoros halálvágygal tévedjen el rajta, nos, ez a csípő – a hozzá tartozó hassal és a még mindig titokzatos Bermuda-háromszöggel együtt – szögezzük le (istenem: a Béresnét leszögezni...!) – a helyén volt. Alatta viszont – ahol az asszonyos combnak kellett volna *megkezdődnie* – most a redőkben alázuhanó has gyűrűi remegtek, vonakodva adva át helyüket a bordázott mell alatti résznek, amely még most is – igen, még ötvenegy év múltán is! – szinte lányosnak tetszett. A bordákat gyöngyházfehér, feszes bőr takarta, mintha a nőnek e része nem is a nagyanyai jelenhez, de a lányszöktető múlthoz tartozna!

– Az árgyéhusát!

(Ezt ki mondja?)

Am a bordák alatt – istenem, valóban *alattuk!* – ring a lazán tömött kispárnányi kebel azzal a teáscsésze-alátét nagyságával vetekedő udvarú, szinte koromfekete bimbóval, amely most párnástul-udvarostul a Béresné nyakába csúszott, elfedve az asszony testének egyetlen kevésbé gyönyörű részét, a nyakát, amely *alatt*, a kulcsontok ingerlő találkozási pontjának helyén a nő hegyes, akaratos álla szúrt a levegőbe.

Az áll alatt – a félig elnyíló ajkak között – a felső fogsor porceláníve fehérlett, a rózsaszín nyelvecske tótágast állt a szájban, amely *alatt!* az orr bozontos odva sötétlett: két ovális barlang. Az orrnyereg *alatt* kidülledve kissé a gondosan ritkított szemöldök-szőrzet aranyló sajkáíve, s a kis kosárban, *feljebb!*, a szem!

– Nohát!

(Féltehető: a Béres ámul.)

A szem egy hunyorintásnyi időre a Béres úrra meredt, de valószínűleg nem látta, mert addig kancsalított, míg látóterébe fogta a szőnyegen heverő nyitott jógakönyv bal oldali lapját, amelyen egy hasonlóan impozáns, noha csupán leheletnyi vonallal a síkból kimetszett nőalak állt szintén a feje tetején.

– Istenem! – rebbent Béres úr. – Értem Picassót!

– Ommmm...! – Béresné zümmögve engedte ki magából a levegőt. – Ommmm...

– A levegő még nem távozott a testből, amikor az teljes hosszában elzuhant. – Mi a lófaszt kell bámulnod, édes Edgár?

Béres úr ijedtében és zavarában magára öntötte a kávé.

– Én csak... – Füle tövéig elpirult, mintha őt kapták volna titkos tótágason. – Mi az Om? – bukott ki belőle a kérdés.

– Kezdet és vég egyetlen szóban, mi volna?

– Aha – mondta Béres úr, és e szóban is benne volt kezdet és vég, bár nem hangzott olyan meggyőzően, mint az „om”. – Valami jógaügy?

– Nem „jógaügy” – csattant az asszony –, hanem... Áh, ti ezt úgyse értitek! – A korántsem felséges többes feltehetően a Horváth és egyéb urakkal vonta egy kalap alá a Csepel-szigeti maharadzását. Bántotta, sőt megalázta, ha többes számban szólta hozzá. Egész életében azért szenvedett, hogy egyes szám első személyét megtalálja, imidzsre leljen, megfogalmazza és felmutassa azt a mindenki mással összetéveszthetetlen, magánvaló csodát, aki ő volt. És most a nő, élete párja, tanúja, örök opponense és hívő barátja, így?! Vádlón tekintett hitvesére. – Mit bámulsz? – A nő felült a szőnyegen. Testrészei egyből a megszokott helyükre kerültek. Fölül volt borzas feje, amelynek néhány bolyhát már elrepijtette a hajnali fuvallat. Feje alatt – ott, ahol lennie kellett – a strumásnak tűnő nyak fehérlett. Az édes kulcsfont is a helyére került, s alatta a két kispárnányi mell a szokott szögben és formában terült szét. A reggeli napfény aranycsíkokban reflektorozott be az ablak félig felhúzott redőnyének résein, csíkosra festette az asszony omlatag testét, amely így, vadállatmintásan oly ingerlőnek tetszett, hogy Béres úr önkéntelenül lépett egyet feléje. – Nem! – dörrent rá az asszony hajdanvolt pacsirtahangja. – Be ne gyere!

– De hát...

– Eredj csak kávézni, mérgezd magad, nekem még van néhány gyakorlatom! – Hanyatt dőlt. – Átengedem magamon a világot, hogy egy legyen velem! – közölte, és lehunyta kék szemét.

Béres úr búcsúpillantást vetett az ismert formáját felöltő asszonyára, aki megint olyan volt, mint annak előtte, kivéve azt a nem elhanyagolható, frissen megismert körülményt, amely szerint más is tudott lenni, ha akart. – Tornász csak! – mondta, mint egy megengedőleg, és kihátrált a hálószobából.

A küszöbről lelépve megbicsaklott a lába az asszonyi papucsban. Átsántikált az előszobán a konyhába, szinte félálomba zuhanva töltötte újra a kávécsészéjét a langyos, fekete löttyel, aztán nekivágott a padlásszobájába vezető lépcsőfokoknak.

Gyűlölte ezt a lépcsőt.

Ahogy az évek múltak, egyre nehezebb volt megmásznia. Valahányszor nekiindult, úgy érezte, most száműzetik végleg a normális létből. Minden egyes fokkal távolabb jut valamitől, amit szeretett volna, ugyanakkor egyre közelebb kerül ahhoz, ami fáj.

Úgy fáj, mint a...

– Om?

Nincsenek szavak.

Zihálva állt meg a lépcső tetején.

Odalent még, a konyhában, tele volt ambícióval, értelemmel, kedvvel és erővel, de mire felért a zegzugos odúba, amelyet Béresné a férje dolgozószobájának nevezett, Béres úr egy mindenki által elhagyott, árva, üresfejű gyereknek érezte magát, akinek le kell töltenie igazságtalanul rá mért büntetését.

Pedig a padlásszoba – amúgy – pazar volt.

Hatalmas ablakában kaktuszok erdeje fészkelte. Hogy lehet valaki ennyire mazochista, hogy normális növények helyett szőrös majomfaszt formáló kaktuszokkal vegye körül magát? Mások fikuszt, filodendront, buján virágzó istenharagját ültetnek a virágládikákba, ő pedig lakhatatlan sivatagot idéző kaktuszokat gyűjt, amelyek – ha gazdá-

juk láttán rájuk jön a párzás – láthatatlan tüskék miriádjával prüszkölnek tele a légeret. Hogy kerülnek ide ezek a szörnyszülöttek? Ki terjesztette el, hogy a Béres úr kaktuszt gyűjt? Talán éppen ő maga, valami korántsem ártatlan, imidzsformáló beszélgetésen, amelynek minden magára csak kicsit is adó résztvevője gyűjtött valamit a hetvenes évek elején. (A legtöbben persze pénzt, már akkor is, de arról nem beszéltek.) A marxista kritikusról kéziratokat gyűjtött, a langaléta költő női alsókat, az állatorvos valami olajnyomatokról és klasszikus lemezekről beszélt, s amikor Béres urat megkérdezték, mit gyűjt egy *proletárköltő*, ő pironkodva kimondta első gondolatát. – Kaktuszt. Igen – bólintott. – Kaktuszokat. – Attól fogva feltartóztatlanul érkeztek a szőrös bunkók. Az elsőt mindjárt a titkos baráti társaságnak otthont adó marxista kritikusról ajándékozta Béres úrnak. – Ez a magáé, Edgár! – Őszinte örömmel adta át a medvetalpat. Másfél éven át nem tudta eldönteni, mit is ajándékozzon az égő szemű, alacsony fiúnak. Nyúljon a hóna alá, emelje magasra, magasztalva elemző kritikák tucatjával alapozva meg a helyét a társadalmi létrán, esetleg önmagát ajándékozza neki, testének szikkadóan is érett gyümölcsét, vagy tanítsa? A kaktusz eldöntötte a kérdést.

Attól fogva évtizedeken át jöttek kicsik és nagyok, majomfarok- és medvetalpporfórák, elágazók és egytörzsű lópikulák. Még a legjobb barátja – ha ugyan! –, a Horváth úr is kaktuszt ajándékozott neki, amikor tengeri vitorlásútjáról hazatette a frász. „Tessék, édes Edgár, ezt Lanzarote szigetéről hoztam neked! Még ott is igazi ritkaság!” Az apró szörnyszülött kereszt formájú volt, s nem elég, hogy a Golgotát idézte, vörös tüskéinek bökése nyomán begyulladt a bőr. S akkor még nem beszélünk az álkaktuszok-ról, amelyek látszatra ártatlan levélformát öltöttek magukra, ám ha az ember véletlenül hozzáért e levelekhez, mintha áram ütötte volna. Mindegy, ha már idegyűltek, itt egye meg őket a fene! Majdcsak kipusztulnak! Ám a kaktuszoknak kedvezett a klíma a széljárta padlásszobában, nem bántotta őket se huzat, se hideg, se a nyári forróság, mintha a Béres úrból kisugárzó kétségbeesés éltette volna őket, rendre virágba borultak, de virágzásuk előtt még teleküldték a légeret láthatatlan, apró szuronyaikkal, hogy a szerelmes lándzsák elérjék a Béres úr szívét.

Hogyan és miképp szerkesztődünk ki a saját sorsunkból? Miért, hogy az idő múlásával az ember egyre inkább úgy szemléli a saját életét, mintha filmet látna? Olyan mozi, amelynek forgatókönyvét mások írják, más a rendező, a főszereplő, ráadásul a film unalmas... Semmi interaktív lehetőség, semmi beledumálás, vágás, változtatás a snittek sorrendjén, a beállításon, a történet pereg, az ember legfeljebb kísérőszöveget moroghat, lábjegyzetelhet, bár tudja, hogy felesleges.

A kaktuszok alatt lábakon álló politúros könyvszekrény terpeszkedett faltól falig, tele poros, soha nem olvasott szakkönyvek százaival. E kötetek sok fontos tudományág népszerűen kifejtett lényegét őrizték, csupa olyasmit, amit egy magára valamit is adó értelmiséginek ismernie, sőt tudnia kell. Horváth úr (Béres úr egyetlen *kebelbarátja*) naponta két ilyen munkát is elolvasott, hogy a mintegy véletlenül elejtett idézetekkel a szégyen őrületébe kergesse barátját. „Mint ahogyan azt Heisenberg írja...” „Éppen most olvastam Einsteinnél...” „Bruno Bettelheim mondja *valahol...*” És így tovább. Valahányszor a barátja szóba hozott egy-egy ilyen könyvet, Béres úr azonnal megvásárolta, hogy tüstént elolvassa, ellenőrizze, visszakérdezzen rá, hogy kiderüljön: Horváth maximum a könyvborítók fülszövegét olvasta, ha egyáltalán. De soha nem volt ideje rá, hogy elmélyedjen a tudományágakban, valami mindig közbejött, így a népszerű-tudományos munkák mind a lábakon álló könyvszekrénybe kerültek.

A könyvszekrényt még a kaktuszoknál is jobban gyűlölte. A könyvszekrény láttán olyan emésztő büntudat zuhant rá, amely leverte a lábáról, gúzsba kötözte, és perma-

nens hányingert okozott neki. Az émelygést pirulákkal próbálta oldani. A gyógyszerektől kifehéredett a nyelve, és még jobban émelygett.

– Reménytelen! – legyintett. – Én.

Az északi falat áttekinthetetlen rendszerű polchálózat fedte. Kispolc, nagypolc, vas-tag, kiálló deszkák és vékonyka furnérok, vaslábazat, tiplierdő, fonott zsinag tartotta polcok és vaslétrára fektetett műanyag lapocskák – mint egy eleven Braque-kép. (Vagy Marcel Duchamp-é? A szűz átváltozása férjes asszonnyá? Utánanézni: Herbert Read: A modern festészet – megvan valahol!)

A polcokon poros kéziratkötegek magyarázó feliratokkal, amelyekből a szerző már egy kukkot sem értett. „Amikor a Pálicska utcán...!!!!” „Ezt a Betlehemhez!” „Bérház a ganggal! Tudod?!” „Vesszely-tábor! Nem motorcsónak!” Némelyik kéziratköteg felett kis zászló, egyike zöld, másika vörös, de akadtak csíkos, kockás vagy éppen hullámos szélű papírlobogók, amelyeket ő maga vágott ki színes papírból, hurkapálcára ragasztva, s a helyükre tűzve őket, hogy emlékeztessék – mire? Ki tudja? Celluxszalaggal rögzített kartonlapok: „Őrüdt fontos!” „NEM!!! kidobandó!” „Átnézni – MA!” „Sürgős!” És hasonló, tustintával, filccel, színes írónnal rótt feliratok hajdani időkből, s alattuk kötegekben a ki tudja, mikor be nem fejezett, örökre elvetélt, folytathatatlan történettorzók: novella- és regénykezdemények, számtalan verstöredék, riport- és gloszszatéma, jelenetvázlatok drámához, vígjátékhoz, tragédiához, dallam nélkül maradt rockoperák, bábjáték- és balettszüzsé-kezdemények.

Három komplett életműre elég nekifutás. És az eredmény? Egy széljárta padlásszoba tele hasznavehetetlen lommal a Duna két ága közt, s odalent egy fejen álló nagyanyai nőtény.

„Ne így, barátom! – hallotta a Horváth korholását. – Ne légy igazságtalan önmagadhoz! Te nem vagy akárki! Te a barátom vagy!”

– Hú, a dög! – szusszantotta Béres úr. – Az álnok! Nem elég, hogy a fércműveiben kiszervekelt, eloroz, hogy saját magát fogalmazza belém, mintha nem volnék elég egy regényalakhoz alapanyag! Parazita! – kereste a szót, és meg is találta. – Parazita márk! Mit márk? Ó? Egy fenét. Csak mert jobb a dallam? A ritmus? Még hogy márk! No, majd csak! Holnap úgy megírom...!

De nem írta meg.

A polc alatt a komputerkirálynő hatalmas képernyőszone világlott, mellette szkener, nyomtató pótnyomtatóval és a régivel, ha netán a másik kettő elromolna. Odébb az ősi gép, az Atari – egy csúcs a maga nemében –, mellette két levitézlett laptop, javíthatatlan, az egyiknek a klaviatúrája nem működik, a másik nem olvassa a belé helyezett lemezt. „Uram, ezek a márkák már akkor lejártak, amikor piacra kerültek. Alkatrészt, ezekhez? Miért nem vett valódi márkát, Machintoscht, egy igazi Elendert?!” „De hiszen ez Elender!” – jajdult Béres úr. „Ez? – vonta fel szemöldökét a húszéves szakértő. – Miből gondolja?” „Hát oda van írva!” „Jaj, uram, nem minden az, aminek látszik! Ez egy szar. De még annak is hamisítvány.”

A használatlan laptopok mellett egy Erika típusú keletnémet villanyírógép leégett motorral, alatta egy régi cseh táskagép pótolhatatlanul hiányzó betűkarokkal... A hosszú pult előtt egy guruló és egy térdeplőszék... A guruló szék évek óta nem gurul már, kerekei kimarjultak és elvesztek, a háttámlája hátranyaklik, ülőkéje csalé, a szorító csavarok menete kikopott, de Béres úr nem dobta ki, azt tervezte, vásárol valahol egy régi esztergagépet vagy legalább egy kézimenetvágót, és újrametszi a csavarmenteket a lágy acélba, fel is írta valahová a címet, ahol jutányosan juthat efféle szer-

számokhoz, de a feljegyzés elkeveredett a többi ezer közt. Rendet kéne tenni végre ebben a kuplerájban, majd holnap nekilátok, most gyerünk, dolgozni, írni, térdre!

Egyedül a térdeplőszék volt a hivatásának megfelelő állapotban, jelezve, hogy Béres úr kifejezett büntetésnek, önkínzásnak tartja a munkáját, térdepelve dolgozik, hogy még inkább szenvedjen közben. Nem véletlen, hogy nem zuhant azonnal térdre, húzta az időt, a kávéját kavarva elfordult a munkapulttól.

A padlásszoba hátsó falánál vaslábú polcon sorakoztak a faxok, hunyorgó rubin-szemmel pislogott a telefonközpont! Úristen, telefonközpont! Két fő- és három mellékvonallal, hogy faxon, interneten és élőszóban egyszerre elérjék, ha keresik. Ki keresné? (Hagyjuk ezt, jó?! Keresik, napjában százszor is. Hívja a rádiós szerkesztő, miért és mennyit késik már megint a folytatásos ifjúsági mesével? Hívja a tévétársaság, követelve a szappanopera már eleve megkésített folytatását, hívják a zeneszerzők az aktuális dalszövegekért, hívja a színház, ahol próbálják a darabját, hívja a társaság, amelynek elvállalta alelnöki tisztét, hívja a könyvelő, a gyerek, a sógor, az unokák, ismerősök, barátok, és hívja a Horváth!)

Na az is! Tulajdonképpen hogyan szerezte ezt a marhát? Púpot a hátára? Ezt az istencsapását? Ezt a grafomán őrültet, aki ha nem jut más eszébe – és persze hogy nem! –, róla, Béres úrról ír nouvelletteket, kisregénynek álcázott becsületsértő feljelentést, mellékszálát holmi „nagyregénybe”, hogy az ember már nem meri kinyitni az irodalmi sajtót, mert minden valamirevaló kiadvány rendre hozza az újabb és újabb részleteket: Béres úr álma, Béres úr és a léttudat – elmebaj.

Béres úr reggeli rosszkedve a tetőpontra hágot.

– Nem! – döntött komoran. – Nem dicsérem munkával a napot!

Dolgozószobája kedvenc sarkához lépett, itt őrizte hifiberendezéseinek sorát. Volt csöves rádiója, tranzistoros és önműködő csodái, előerősítők és végfokok, cédélejátsszók, hordozhatók és asztali zenecentrumok, ősrégi, karos lemezjátsszók, orsós és kazettás magnetofonok. Lenyomott egy billentyűt. Az álkvadrofon hangszórókból tisztán, lágyan csendült a rádióbemondó hangja:

– Béres úr lidércei. Hangjáték. Írta: Horváth...

Belerúgott a gépbe. Az sértetten elhallgatott. Letette kávécsészéjét a szoba közepét elfoglaló hatszögű asztalra, amelynek egyik oldala se volt elég széles ahhoz, hogy szorongás nélkül odaüljön elé az ember. A régi, egérfészkektől nyüzsgő szófa vagy kezevet vagy pontosabban és fájdalmasabban: kinyitható ágy előtt helyet csinált a földön. Letette okos homlokát a hajópadlóra. Próbálta meggömbült törzsét felemelni. Fájdalmat bukfenchezett.

– Om – kezdet és vég egyetlen szóban... Micsoda marhaság... Hogyan lehetne egyetlen kilehelésbe foglalni mindazt a szenvedést, a füstbe ment évek végtelen sorát, az önmagának tett, soha be nem váltott ígéretetek regimentjét, a számtalan fogadkozást: holnaptól, drágám... holnaptól mindent, másként, ma még elvégzem, amit, de reggel majd...

Soha nem jön meg az a reggel.

Mi a tehetség? Úgy látni a világot, mintha először? Undoknak, bűdösnek, mégis csudásnak? Átélni, hogy a világ nézete én magam vagyok, noha benne a képben, amely él, dobog, lüktet és – szereti önmagát?

Volt egy lány – asszony –, kibe egyszer belebolondult, érzéken és intellektuálisan egyaránt. Boldog volt vele, tehetséges – rövid időre. Igen! Ilonka mellől még önmagára is úgy tekintett, mintha először látná. A pasas megnyerő volt. Telve kedvvel és erővel, akarattal és – lelki-furdalással. Nem jár neki e titkos kéj-öröm-varázslat. (Egy

szó többet érne!) Én itt élvezek, ő meg – a feleségére gondolt, bár gondolatban sem nevezte meg...

– Az a baj veled – mondta Ilonka, amikor kiadta az útját –, hogy nem szereted magadat eléggé. Csípj a válladba néha a zuhanyrózsa alatt, és mondd ki bátran, szeretlek, Edgár!

– Jó – bólintott akkor Béres úr –, magamba csípek. Te fogsz eszembe jutni.

– Ne rám, magadra gondold! Értsd meg, ez jár neked!

Nem tudott hinni ebben. Ha magára gondolt, akkor se magára.

Csak a halál fogja megmutatni, ki voltam!

(Ezt, persze, büszkén!)

Halál!

A szót kizárni, törölni a programokból. Őt betű, mint valami vírus, amely felülírja az összes file-t. Jó volna, persze, valahogy túlélni magunkat, s látni, hogyan temetnek, mire gondolnak, mit ír a nekrológ, csak a hiányom tudná megmutatni, ki voltam? (– ez tupír!)

– Na jó – sóhajtott –, gyerünk melózni!

Fáradt volt, hosszabb bekezdés erejéig. Ez fontos, bár nem nagyon. Így is túlírt. Tornászni kéne. A Horváth tornász. Súlyokat emel reggelente, nyög, s ha lumbágót kap kéthetente, masszíroztatja magát. Lehet, hogy azt kéne, súlyok nélkül. Egy jó kis szexmasszázs. Vannak ilyen szalonok, tele van velük az újság. HÍVJA ANDREÁT! – TESTI-LELKI MASSZÁZS! Meg kéne próbálni talán a jogát?

Nekiveselkedett.

Homlok a padlón, tenyér nyitott ujjakkal... Kis lendület... Ugyanaz az eredmény. Pihegett, az orra hegyére csúszott szemüvegben. Mit is? Szabadság! Ó, ez csak az ifjúság hamis és tudatlan öncsalása, vadkendergyökér füstjével elszálló ámítás, szabadság, mi az, mi végre? Találónan fogalmazta ezt egy Lázár Ervin nevű kolléga (szegény Lázár!) pompás kis karcolatában, amelyben egy Simf, a füst nevű alakhoz egy délután becsönget a zongoralehangoló, hogy lehangolja az újonnan vásárolt zongoráját, aztán a lakkirendező elviszi a bútorokat, a bánatszülők a feleségét, a leépítők lebontják a feje fölül a házat, a leszabó leszabja róla a ruhát, míg végül Simf, a füst ott áll egy csupaszfölddarabon, egyedül, meztelenül, szabadon – és mire gondol? Hogy kezdheti előlről. Ruhát vesz majd, házat épít, bebútorozza, asszonyt szerez a házba, az asszonynak zongorát... Hát igen, ez a szabadság. Koholmány.

– Om – mondta ki véletlenül a szócskát, és jólesett kimondania! Mintha megkönnyebbült volna csöppet. – Om – mondta újra, mire a szoba megremegett, és a kaktuszok százezer tüskét lövelltek a légbe, ám a tüskék csudálatosképp valahogy elkerültek, nekiütköztek a tüskörnek, amelyen átvette lógott egy ócska mordály. A karabély azért lógott a tükrön, hogy örökké emlékeztesse Béres urat a csehovi szabályra: ha van puská, el kell sülnie – ez a dráma. A puskát száz éve nem sütötték el, závarzától megfosztva lógott a homályos üvegű tükrön, amelyen most elkenődtek az apró kaktusztüskék.

– Om – lehelte újra az író. – Ez is micsoda hülyeség!

Megint nekigyürkőzött.

– Om! – A szoba fejen állt!

A hajópadlóról tótágast állva lógtak a dolgok.

De Lóci nem lett óriás.